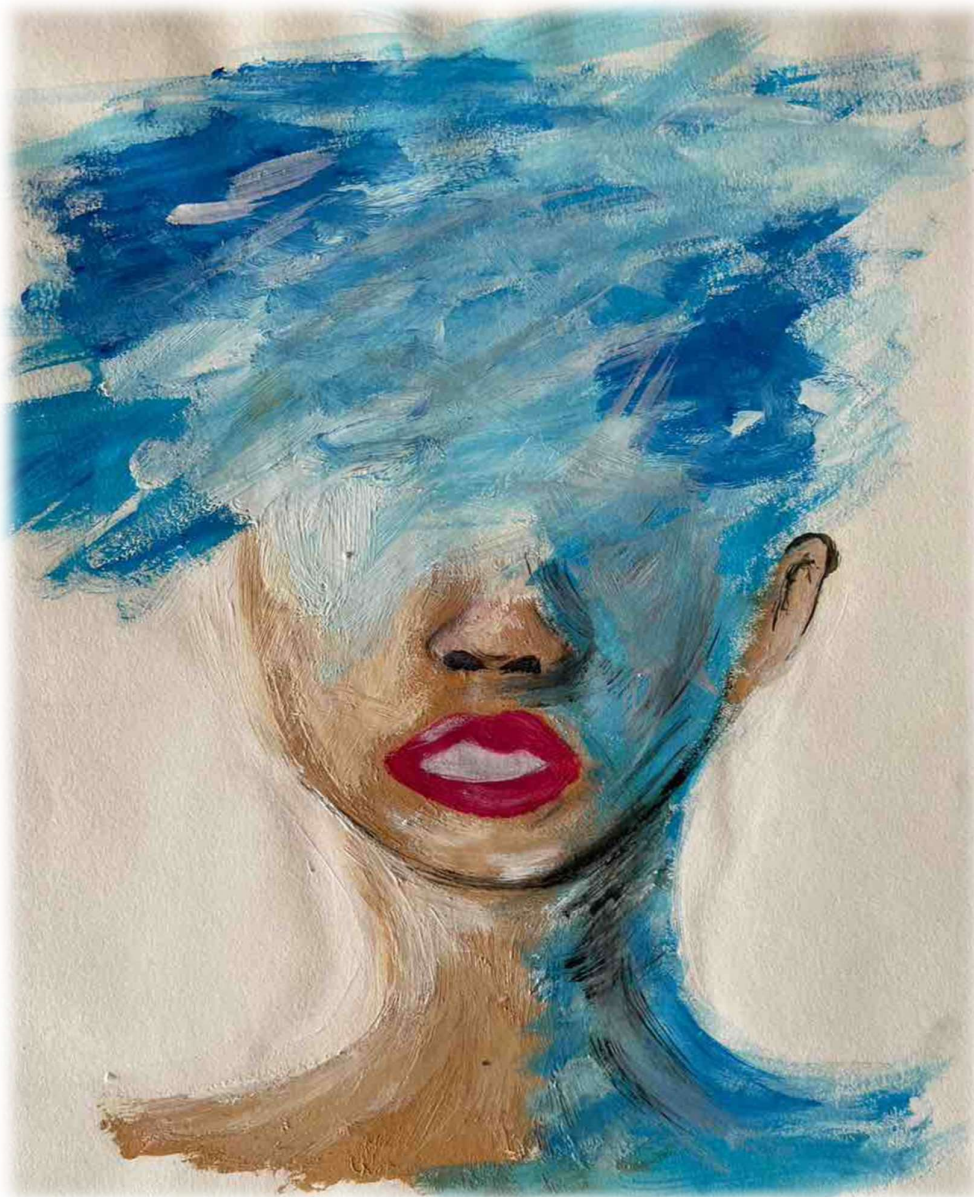

**KERESKEDELMI ÉS SZOLGÁLTATÓIPARI SZAKKÖZÉPISKOLA
KOMÁRNO
STREDNÁ ODBORNÁ ŠKOLA OBCHODU A SLUŽIEB
KOMÁRNO**

Csak MI

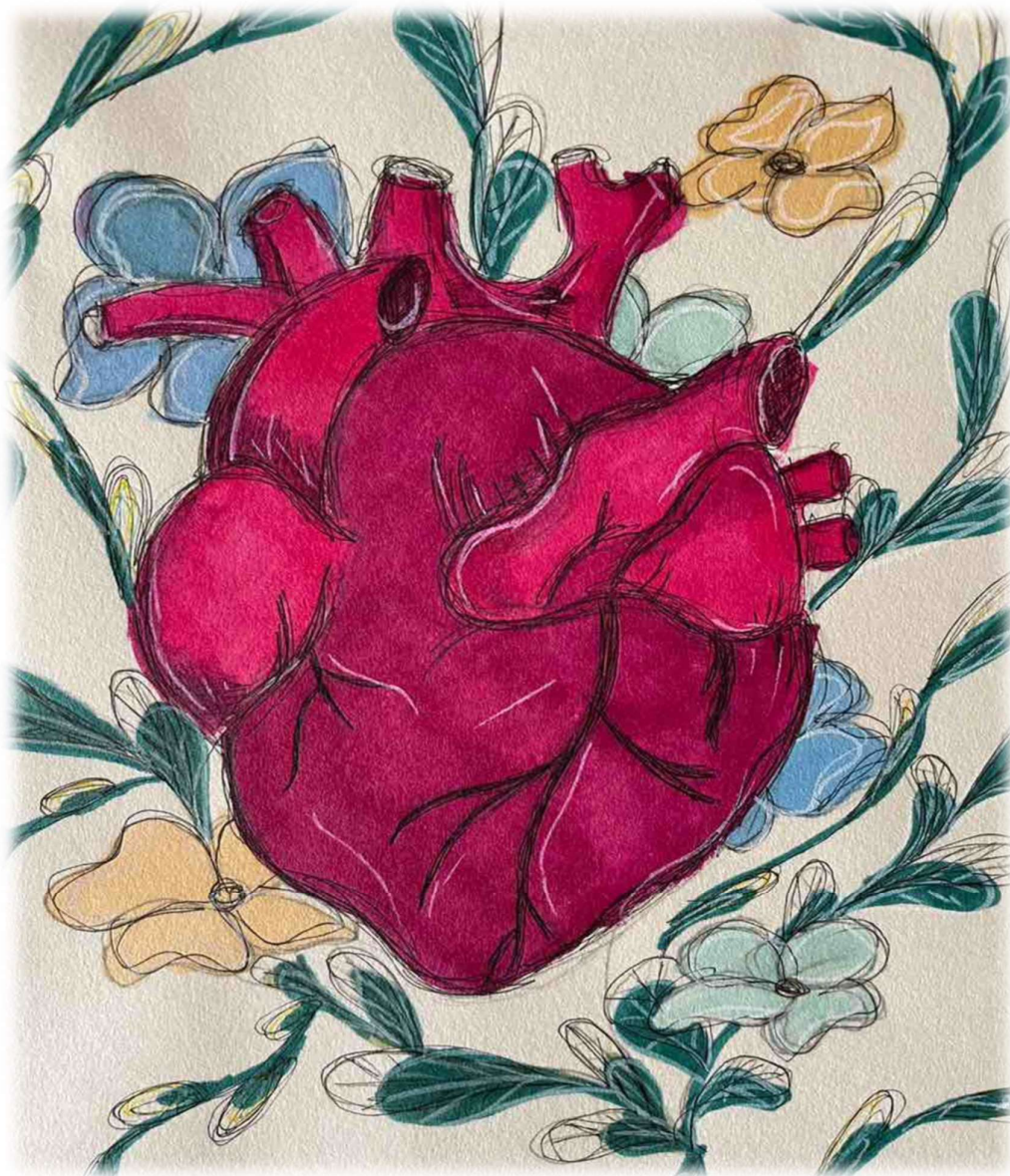
Kedves Diákok!

Immár hagyománnyá vált, hogy minden tanévben megjelenik az iskola újságja, melyet a magukban kreativitást érző tanulók művei ékesítenek. Szeretnék mindenkit buzdítani, hogy legyetek bátrak, és mutassátok meg a bennetek rejlő művészt!

Fogadjátok sok szeretettel.

Milí študenti!

Tak ako každý rok, aj tento rok nadviažeme na tradíciu vydávania nášho školského časopisu. Rada by som vás povzbudila, aby ste aj naďalej boli kreatívni, a svojim talentom obohatili náš časopis. Teším sa na našu spoluprácu.

Romana Jakubeková, III.A

(az újság címlapján lévő rajz szintén Romana alkotása)

Az utolsó szerelmes levelem feléd...

Csukott szemmel tudod még folyton most is látlak.

Nevetsz és szórakoztat a tudat, hogy van jövőnk, és hogy valamilyen furcsa légáramlat miatt itt már nem lehet jég meg fagyoskodás, csak ha már túl sok volt a meleg ölelésből. A szemhéjam mögötti világ vidám és kacag, mert ott létezhetünk a szabályainkkal, hogy nincs is szabály...

Az ilyen szépségeket is csak az rohasztja a szívéig, hogy csak nyitott szemekkel működhetünk.

Ez a szabály pedig épp olyannyira önbeteljesítően tragikus, mint az, amit mi akarunk megvédeni. Ha nincsen semmi, ami megtartsa minket, akkor mi sem vagyunk, valahogy te ezt nem érted. Ha valami annyira könnyű, ahogy te ezt akartad a helyzetünkben, az érinthetetlenül száll fel, ezért ilyen nehéz...

Sosem lehet egy ilyen a miénk, mert mire megszűletik groteszkül nevetve nincsen, csak integess... és mi folyton ezt csináljuk... És ez a játék szép színeivel az otthon melegében játszva a leggonoszabb. A célt lespóroltuk, arra nincs már hely, nem is volt, csak ezt a kis füzetbe elfelejtették leírni. És ha cél nincs, akkor ugyanúgy se vesztes, se nyertes és mégcsak nem is nevetünk a végén. Kétségbeesett emberek merednek egy gyönyörű táblára és pakolják a bábút, az majd biztos segít... De majd! – Gondolná az ember – mikor valaki elismeri, hogy ebben már se szórakozás, se értelem nem maradt. Feláll s elmegy.

Na ő nyer...

De a két remegő kezű egymást figyelő, ölelő, megfojtó és kioltó közül az egyik felállt. És nem örül, és nem boldog, és nem nevet... Nyereménye a kérdés: Ha még akkor sem szabadul, ha felállt, hát játsszon tovább?

És csukott szemmel sétál el...

Molnár Dominika, II.Bm

... Egy másik univerzumban te írsz rólam verset és én hagyom, hogy szenvedj. Nem hozzád fog szólni száz "hozzádszép" sorom. Nem én fogom eltörölni egy félemler félelmét. És te ülsz egyedül egy vörösborba áztatott estén egyedül. A furcsa, édeskegyes egyoldalú kötődés csak neked okoz álmatlan éjszakát. Most neked kell valamit érezned, olyan felkavaróan szépet. Három napja nem tudsz különbséget tenni a valóság és önmagad között... És az utolsó pillanatban fújod ki a levegőt, mert ugye lélegezni még így is tudni kell, miközben bűjőcskát játszol magaddal, a bordák közti, éjfél utáni üres tereken. Most te leszel értem keserű, azért amit mondtam, hogy hideg voltál, mint a krémek, és hogy összekeverlek az emlékeddel. Behunyt szemmel egyre ismételve: Ami húz, le ne húzzon, ami fúj, hazafújjon. És végül te forogsz szét tárt karokkal a betonon a nagy esőben, Én majd ringatózom, mint egy kisgyerek, Melletted a magány szendereg. Aztán úgy teszek, mintha mentelmi jogom lenne, az ellenem elkövetett bűnökre... Ismerős?

Molnár Dominika, II.Bm

Tömeg magány

Féltem az utcától, pedig enyém az átfúvó szél,
a harmat a virágon, a járdán csúszó csiga,
enyém az árnyék és a fény, a múltó másodpercek, a sár és a pocsolya.

Enyém a szárazság, a por, az érdes légzés,
a haldoklóból kiáradó csöndes vérzés.

Féltem a gyerektől, pedig enyém a sebhely a könyökön,
a sírás, a nevetés, enyém a kurjantás,

A könyörgő neheztelés,

enyém a kislány,

Ki kérdez, ő én vagyok...

Enyém a válasz, belefoglaltatok.

Féltem mindentől, pedig minden az enyém...

Félek mindentől, mert minden az enyém.

Molnár Dominika, II.Bm

Victoria Zoe Galková, II.A

Reményfoltok egy visszhangban

Hányszor nyújtottad
kezed a fényért csak,
Hogy homály érjen,
Hányszor gyújtottad újra
lángodat mások szemében!?

Csatáidra készülődve
hányszor hullattad fohászkod?
Érces hangja földet érve
hány hegyet segített másznod!?

Hányszor szakadtak
határaid lépéseiddel?
Tetteid nyomot hagytak,
Megmaradnak majd,
Hidd el!

Hányszor nézted ahogy
vetett virágaid égnek?
S hányszor vittek szirmaikon
szállva fel az égnek!

Könnyeidnek valós okát
meglehet,
Nem látod még,
De csak nyitott szíveden át
ragyog újra rád az ég!

Hát nézz fel...

Benkő Máté, II.Bm

Mi lesz...

Mi lesz,
Ha nem lesz semmi sem?
("A semmi lesz", hogy pontos legyek)
Ha nem tud majd
visszhangot szülni mit tettem,
Mit tegyek!?
Üres marad majd a váson
s eldobják az ecsetet,
Színre kerül milyen áron
"öltöttem fel" hitemet!

Mi lesz,
Ha szavak tipornak,
Mikbe lidérc hangja szállt?
Vággyal többé nem dacolnak,
Azt mondván: "hiába várt".
Mi lesz,
Ha nem tudom többé
már "szerepem játszani",
Nem marad más:
Köddé válni s ismét jelmezt váltani?

Mi lesz velem szavak nélkül,
Ha majd tollam kicsorbul,
Otthagya magam egyedül
mi szolgál majd vigaszul?
Szemenként pattanó
láncaim hangja,
Míg földet ér,
Mi lesz,
Ha utamon csakis ez marad,
Mi elkísér?

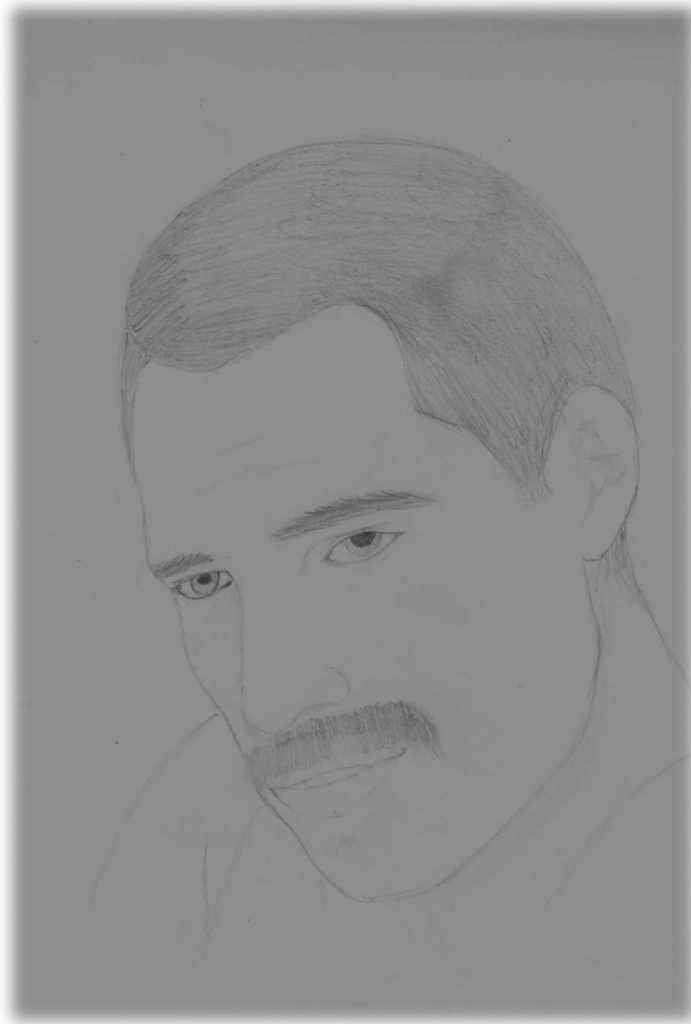
Bármi lesz is,
Én itt leszek,
Itt vagyok s itt maradok!
Minden hamis tévképzetet
egy lepel alatt hagyok,
S ha lesújt majd ítéletük
vétlen "modorom" felett,
Égő pusztába kiáltok:
"Én voltam ki vétkezett".

Benkő Máté, II.Bm

Tisztán

Hol is kezdhethetném?
Rég beszélünk,
Tudod...úgy igazán.
Nem is tudom
mit mondhatnék,
Hisz' így hagytunk mindent,
Tisztán.
Máshogy nem is lehetett,
Cseppálló tincsfonatokból
szótt kis mentsvárunk mellett...

Zavartalan örvényünkbe
fénylő könnycsapok hullottak,
Pilledt hangon földet érve
mellékutat mutathattak lépteinknek,
Mik lassan,
Néma körökben távolodtak,
Hát új fényre kéltek,
Félvakon így reméltek:
Hátha...
Egyszer odaát is vége lesz a télnek.
Benkó Máté, II.Bm

Victoria Zoe Galková, II.A

Victoria Zoe Galková, II.A

Spomienky

Stojím tu znovu sama,
tvárim sa ako dáma.
Dáma ktorou som bola,
no sama som zostala.

Spomienkami na teba unesená,
nekonečným smútkom pohltená.
Slzy stekajú do prúdu rieky,
cítim na sebe tvoje ruky.

Ruky, ktorými si ma k sebe tisol,
môj pohľad zrazu klesol.
Voda čistá ako tvoje srdce,
mi ponúka svoje plece.

Len na moment sa ponorím,
za chvíľu ťa znovu uvidím.
Voda vyplní to prázdno,
Ktoré mi po tebe zostalo.

Spomienky sa mi premietajú
na tvoju vôňu podmanivú.
Na tvoj úsmev pri srdci
hrejivý na vlasy,
pripomínajúce havrany.

Spomienka je jediné,
čo mi zostalo.
Meno tvoje mi v hlave utkvelo.
Si jediné,
na čo dokážem myslieť,
si to, čo budem vždy chcieť.

Neboj,
znovu sa uvidíme,
v ďalšom živote sa nájdeme.
Počkám na teba
pod čerešňou,
Na perách s našou piesňou.

Sama a slobodná

Sama sebe znovu vravím,
Dúfam, že to všetko napravím.
Vymýšľam si svoj vlastný svet,
Kde okrem mňa nikoho niet.

Ja sama pri potôčiku sedím,
Rukami bystrú vodu čerím.
K mojim ušiam doľahol
Zvuk, ktorému môj svet podľahol.

Kopytá v blate robia si cestičku,
Obrovské parožie odženie i myšičku.
No ja sa nebojím,
Len ústa otvorím.
Nie od ľaku ale od údivu
Na tú krásu spanilú.

Ruku k nemu natiahnem,
Jeho pohľadu podľahnem.
Zavriem oči,
odvrátim pomaly tvár
Fotiek určito a pokožka mi
dosiahne var.

Zadívam sa do čierňavy,
Priam sa topím vo svojom žiali,
Byť tak voľná, nezávislá.
Ani neviem načo som sem prišla,
Či plakať nad mliekom rozliatym,
Či sa smiať nad pokojom strapatým?

No nie, moje srdce divoko biť chce,
Ako keď vták krídlami trepoce.
Byť voľná ako vrabec,
Presne na tú myslela som vec.

Poklona hlboká patrí mu
Kráľovi majestátnemu,
Kráľovi môjho srdca,
Iba on môže byť sudca
Môjmu osudu smutnému,
Bez lásky k druhu môjmu.

Moja patrí tam,
Kde zvieratá skrývajú svoju tvár,
Kde stromy hrdo, pyšne stoja,
Tam patrí duša moja.

Sama sebe vravím,
Asi to už nenapravím.
Moje srdce už nebude biť
Tam, kde patrí moja osudová niť,

Klbko osudu ma ťahá
Von z toho brala.
Tam, do lesa hlbokého
Tam, do spánku večného.

Tichý poslucháč

Uprostred noci na lúke
Rozprávam do prázdna.
Nechávam uniknúť vnútornej búrke
Padla moja nedobitná obrana.

Spoločnosťou je mi len mesiac.
Zaujímalo by ma, čo je za ním
Márne na osud veriac
Čomu sa vlastne bránim?

Možno bránim len samu seba

Od vonkajšieho sveta
sa obraciam
Cítim sa ako úbohá kresba.

Ty

Som rada že mám aspoň Teba,
Si moja vidina neba.
Niet lásky bez bolesti,
Aj my máme svoje strasti.

Ty si ten, čo je tu pre mňa vždy
Prosím, buďme spolu naveky.
Milujem Ťa a každú Tvoju časť,
Si pre mňa ako hojivá masť.

Chcem s Tebou stráviť celú večnosť,
Aj keď nás nikdy neprijme
spoločnosť.
Si všetko, čo na svete potrebujem,
Ty a len Ty si ten koho obdivujem.

Podme sa spolu ponoriť do neznáma,
Chcem byť už navždy tvoja dáma.
Bol si moja jediná šanca na šťastie,
Temnota ma už znovu pohlcuje.

Én otthon vagyok boldog,
kis városom szívében,
kényelvű létezésben,
egyszerű létezésben,
zsúfolt csendes zajos városomban.
Mindig is tudtam,
éreztem ide tartozom,
hogya távol voltam,
gondolatban ott bujkált e városom.
Itt legyek boldog és keserves,
szerelmes és elveszett,
szomorú lángra törő lelkekkel,
gazdag tájam bőségében.

Megvigasztaló természet,
a fákkal beszélve,
lelkem gyógyszere,
itt van minden,
ha elhagynám
tán otthonban otthontalan lennék.
Ez ami itt vár, máshol már nem vár.
Szerelmes egy városba,
szeretve egy városba,
országom mi én vagyok,
Komárom-Komárno.

Farkas Vivien Virág, I.A

Kovácsy Ilona Lili, III.A

Paulína Vravková, II.A

A Six előadása a Madách Színházban

Októberben a budapesti Madách Színházban jártam. A Six című koncertmusicalt néztem meg, amely eredeti angol verziójának már régóta hatalmas rajongója voltam, így izgatottan vártam a magyar verziót.

A Six VIII. Henrik angol király hat feleségének történetét meséli el. A színdarabot Toby Marlow és Lucy Moss, egyetemisták írták. Azon a gondolon alapul, hogy Henrik feleségei popdivaként születnek újjá, és azon versenyeznek, kinek volt a legrosszabb házassága. A Six engedélyt ad ezeknek a nőknek, hogy végre kifejezzék gondolataikat volt férjükről és hazasságukról. A musical egyelőre 23 díjat nyert, köztük két Tony-díjat. A királynék dalaikon keresztül mesélik el történetüket. Négy közös dal van és hat szóló. Az utolsó közös dalnál, amit úgy neveznek, hogy Megasix, a videózás is megengedett. A magyar verzió egy utánzati produkció, ami azt jelenti, hogy a jelmezek, a díszlet és a koreográfia nem pontosan egyforma, mert a színháznak nem volt pénze megvenni a kellő jogokat. De ez nem volt probléma, hiszen a Madách Színház előadásai mindig dicsérve voltak. Még július végén rendeltem jegyet a színház weboldalán keresztül. Már hónapokkal előtte elkelt a premierre az összes jegy, így én az október 21-ei dátumot választottam. A darabot két szereposztásban lehet megtekinteni. Én a színésznőket láttam, de majd szeretném megnézni az énekesnőket is. Oyan énekesnők szerepelnek benne, akiket régen is szerettem. Muri Enikő és Hien dalait nagyon gyakran hallgattam, amikor kisebb voltam. A darabot Szirtes Tamás rendezte, aki egyben a színház igazgatója is. Az előadás hossza 90 perc, szünet nélkül. A műsorfüzet, ami nekem már sajnos nem jutott, online is megtekinthető. A színpadot trónteremnek nevezik, és ott is helyet lehet foglalni. Az ülőhely része a díszletnek. Hihetetlenül izgatott voltam. A Six mindig úgy volt előadva, hogy sokféle háttérből válogattak színésznőket, és a színház ezt tiszteletben is tartotta. Ennek nagyon örültem, mert ez fontos része a musicalnek. A darab felülmúlta az elvárásaimat, és még jobban is tetszett, mint a Broadway-verzió. A dalszövegek hasonlítanak az eredetire. Semmi olyan változást nem hoztak, amit nem gondoltak volna jól át. A darab egyszerre megneveltet és megsirat. A dalok a valódi történelmen alapulnak, felhasználva valódi idézeteket a királynéktól. A tragikus történetük jobban foglalkoztatja a világot, mint VIII. Henrik élete, akire legfőkébb egy kegyetlen királyként emlékeznek. Boleyn Anna lányát, I. Erzsébetet, többen ismerik, mint Henriket. A Six eredeti angol és a magyar verzióját is egyformán szeretem, és nagyon gyakran hallgatom a dalokat. Kár, hogy a magyar daloknak nincs stúdió változatuk. Az is jó lenne, ha az előben elénekelt dalokat felvennék, és egy albumot csinálnának belőle. A Broadway-es Six album is ilyen. Sokan még külföldről is eljöttek megnézni az előadást, és ez nagyon meglepett.

A Six a kedvenc darabom, és minden változatát szívesen követem. Mindenkinek nagyon ajánlom, aki egy nagyot szeretne nevetni vagy esetleg valami újat megtekinteni. A díszlet gyönyörű, és a párbeszédék szórakoztatóak. Egy percre sem tud a néző unatkozni. Szerintem nagyon megéri.

Erdős Laura, III.B

Nikoleta Bugárová III.A

Nem mehetsz még el!

Nem mehetsz még el,
Írányt sem mutattál, merre tovább.
Nem engedheted el a kezem,
Hisz nélküled üres az életem.

Még maradnod kell,
Neked itt van dolgod,
Mellettem.
Nem mehetsz még el!

Mi lesz az álmokkal,
Amiket együtt álmotunk?
Úgy látszik, a sors nem akarta,
Hogy valóra is váltsuk.

Halott percekbe,
Beletemetem halott lelkem.
Hazug szavakba,
Szakad bele törött testem.

Nikoleta Bugárová III.A

Veled együtt meghaltam én is,
Nélküled üres lettem.
Könny gyűlik szemembe,
Hogy nem érlek el.

Csak látni akarlak,
Úgy, mint régen.
Szemedbe nézni, s elmondani
nagyon, de nagyon hiányzol.

Minden közös percünk,
Újra szeretném élni.
Mert nélküled,
Szenvedés csak élni.

Kovácsy Ilona Lili, III.A

Karácsony közeledtével

Még gyerekek voltunk,
Reménnyel, hittel tele,
Mikor minden évben megvalósult
A karácsonyi mese.

A mese Jézuskáról és az
ajándékokról.
Visszagondolni is fáj,
Mennyi szép dolog volt a szívünkben
akkor,
Erről a romlott világról.

Felnőttünk hamar,
S a szívünk is velünk együtt.
Olykor azért elvonul a zivatar,
És valami megnyugszik bennünk.

Miről szól ez az ünnep?
Már nem arról, mint gyerekként.
Miért nem tudunk úgy örülni, mint
régén,
A nagy havaknak idején?

A világ elhitette velünk,
Hogy nincsenek csodák.
Mégsem hiszem, hogy attól lesz
boldog ez az ünnep,
Ha majd égig ér a karácsonyfánk.

Nem attól lesz boldog ez az ünnep,
Hogy ajándékokkal halmozzuk el
egymást,
Hanem hogy egymás mellett vagyunk,
Hogy igazán ott vagyunk.

Előjön a sok emlék,
Mikor mi is meglettük szüleinket
gyerekként.

Besegítve Jézuskának,
Hálát adva mindenért.

Nem azt néztük, hogy amit kaptunk,
Mennyit ér.
Már akkor tudtuk,
Hogy szüleink dolgoztak meg ezért.

Nem számított, mennyit ér az
ajándék,
Sokkal édesebb volt a tiszta ölelés, a
finom ebéd.
S hogy karácsonyi filmeket
nézhettünk,
Miközben szívből, igazán nevettünk.

Mindent megadnék azokért a
percekért,
Ez a varázs még azóta is bennem él.
De ezt majd nekünk kell átadni
szülőként,
Hogyan emlékeznek majd vissza
felnőttként.

És hogy bár vagyunk,
De egymásért a családjért,
Nem mindenkinek adatott meg
Ez az igazi ajándék.

Még gyerekek voltunk,
Reménnyel, hittel tele.
Mikor minden évben megvalósult
A karácsonyi mese.

A mese Jézuskáról és az
ajándékokról.
Visszagondolni is fáj,
Mennyi szép dolog volt a szívünkben
akkor,
Erről a romlott világról.

Kovácsy Ilona Lili, III.A

Khánh Linh Vu Thanh, II.A

*Prijemné prežitie
vianočných sviatkov a
úspešný nový rok praje*

*Kellemes karácsonyi
ünnepet és sikerekben
gazdag új évet kíván*

kollektív

*SOŠOaS - KÉSZSZ,
Budovateľská 32, Komárno*

Az újság digitális formában is megtalálható az alábbi oldalon:

<https://sosoaskn.edupage.org/a/tvorba-ziakov-diakjaink>